

En färd till Gåsadal

Sviin Arne Antonsson fekk stóran áhuga fyri Føroyum, tá hann í 1981 var her á læraraskeiði. Hann er lærari í søgu, hevur arbeitt í 25 ár í fólkaskúlanum og 10 tey seinastu árin á Tárna Folkhøgskola í Sala í Svøríki. Við at lesa føroysk bløð og føroyskar bókur skilir hann væl føroyskt

Hetta er tann fyrsta av trimum greinum, sum Arne Antonsson hevur skrivað um Gåsadal



För ett år sen, i januar 1987 började jag palnera för min Färöresa. Jag hade tidigare besökt Färöarna 1981, 1983, 1984 och 1986.

Den här gången vill jag komma ut i någon bygd, som ligger lite mera isolerad. Stóra Dimun och Mykenes, var platser jag funderade på. Så kom jag att läsa i Sosialurin att det planeras vägtunnel mellan Bøur och Gåsadal. Det gjorde mig intresserad, därför skaffade jag lite

mer information om Gåsadal — om de besvärsliga sjöförhållandena — om att man har sina båtar placerade i grannbygden Sörvågur och att det enda riktigt pålitliga sättet att ta sig dit är att gå till fots över fjället. Jo, det flyger ju en helikopter ett par tre dagar iveckan, men de dagarna jag var där, var turena inställda på grund av strejk.

Alltnog, jag fick kontakt med en familj i Gåsadal och fick löfte att bo

där ett par dagar medan jag fotograferade och såg mig omkring.

Ur dagboken

onsdagen den 20/5 1987
VID SÖRVÅGSFJORDEN

.... Flygplanet tar mark utan besvär. Jag letar reda på en taxi, som kör mig til Bøur. Här lämnar jag en del av mitt resgods hos en familj, packar kameran och en del småsaker i en ryggsäck och börjar omedelbart vandra.

Vadret är strålande — omkring 20 grader varmt — knappt ett moln på himlen.

Jag gå nu uteder Sörvågafjorden — det er ju här som grindedråpet i *Fedgar á ferð* ägde rum för femti sen. Ketil satt där ute på Tindholmen och Kálvur snurrade runt med båten Trollet och vred axeln ur led, just här ute på fjorden.

Kameran kommer flitigt till användning.

Några lätta dimslöjor rör sig kring Tindholmen — allt är så gnistrande vackert!

Telefon-service

Just där bilvägen från Bøur slutar ligger en arbetarbarack, fastbunden i stora stenar för att inte blåsa bort. Dörren är öppen och jag går in. Till min förvåning ser jag att det finns telefon här. Jag ringer till mitt värdfolk i Gåsadal att jag är på väg och kommer om ett par timmar. (Telefonverket får väl skicka räkning — samtalet varade cirka en minut).

Nere i en liten å hämtar jag vatten och så kokar jag kaffe och fruktsoppa på mitt lilla Meta-kök.



På alla fyra

Så tar en mödsam klättring vid. Det är verkligen så brant som det ser ut på kartan. Det växer tätt, av betat gräs överallt i slutningen — ganska halt faktiskt. Rätt snart övergår jag till att ta mig fram på »alla fyra». Kameran, stativet och ryggsäcken känns oerhört tunga och pausarna blir därför allt tätare. Under tiden »tröttheten rinner av», passer jag på att beundra den fantastiska utsikten. Tindholmen, förstås — men inte bara den — jag ser också lodräta klippor, (i profil) rakt framför mig, där sjöfåglar flyger ut och in. Det pirrar lite i maggropen. Jag är inte speciellt intresserad av att gå på hoga höjder. Därför undviker jag att se bakåt.

Nej, titta framåt! Där uppe står en varde. Jag kryper dit — lite lnagre fram står ytterligare en. Branten avtar och jag övergår till normal tvåbensgång igen.

Därnere ligger Gåsadal

Här uppe på högplatån är det lätt att gå. Sikten är milsvid, nu ser jag också Mykenes ute i väster.

Så helt plötsligt, är jag framme vid »skaret i kammen».

Därnere ligger Gåsadal som ett flygfoto rakt under mig. Allting är så stor-slaget. Det skrämmar mig lite. Hu, vad brant det ser ut, kan man verkligen gå ner här? Det blåser också kraftigt här uppe på kammen.

Klättringen ner blir jobbig, men det känns inte farligt, bare man kommer igång. Stigen går hela tiden i snäva serpentin. Här är också mycket löst grus och vassa stenar.

Känner att jag fått skovskav på ena halsen. Då jag sätter mig ner för att dra av stöveln, får jag kramp i vaden. Det blir att massera och plåstra om en god stund. Mina fötter och ben är inte vana vid så här hårt arbete.

Väl omhändertagen

Efter ytterligare en stunds vandring är jag nere på flata marken. Jag går in genom grinden i stenmuren, från utmark till inmark. I utkanten av bygden möter jag en man, han bär en kikare i en rem runt halsen. Han följer mig till min värdfamilj. Plötsligt klarnar det för mig — det där med ikaren — mannen har naturligtvis observerat mig. Någon har följt mig hela vägen från Skaret och ner! Vilken omtanke! Det känns varmt inombords.



Útsýnið niður í Gåsadal